

Lieve koorleden,

Daar zit je dan . . .

Ik had Ellen 'ontvoerd' naar Friesland om haar verjaardag op een bijzondere wijze te vieren. Na twee fijne dagen waren wij op vrijdagmorgen in het Museum Jopie Huisman waar ik 'wat raar' deed. Ik dacht dat ik iets op een schilderij stond aan te wijzen maar Ellen trok mij hard weg: ik was met mijn vinger aan de verf aan het krabben Dat voelde wel vreemd (schilderij knapte er overigens wel van op ... :-). Ik zei verder niks, voelde wel rare dingen, we maakten zo goed als het ging het dagprogramma af en in de avond na het eten wilde ik zo snel mogelijk naar huis. Het was toch een hele afstand.

Thuis gekomen zag Ellen mij bezig met een glas water en zag mij ook lopen en schrok. Zij stelde voor om te informeren bij de weekend arts of dit kwaad kon en of dit tot maandag kon wachten. Maar nee, ik moest direct komen. Terwijl ik net 221 km had gereden mocht ik ineens niet meer achter het stuur.

Daar zit je dan

In de wachtkamer van een weekendarts te voelen wat je voelt en niet voelt; te bedenken wat je moet zeggen; te ervaren wat nu de klachten zijn. Het was voor de arts duidelijker dan voor mij: hij belde met de neuroloog van het ziekenhuis, waarna hij ons vertelde dat er daar op mij werd gewacht. Bijkomend voordeel was, dat deze huisartsenpost in het ziekenhuis was, dus we hoefden maar een klein stukje te lopen. Ik werd daar op een stoel voor een loket gezet, Ellen stond achter mij (ja, zelfs al 41 jaar!) waarop de andere kant van het loket begon te praten en aan Ellen vroeg: "*denkt u dat meneer een pasje bij zich heeft?*". Ik gaf het haar zonder commentaar maar wel met een alleszeggende blik. De neurologe kwam mij ophalen en ik moest voor alles in de scan. Daarna kwam ik terecht in 'zo'n hokje' op de SEH. Ellen zat aan de koffie. Ik mocht niets hebben.

Daar lig je dan

Aan monitoren, met infuusnaald en bloeddrukmeting. De verpleegkundige maakte zich zorgen om de hoge bloeddruk waarop ik voorstelde, om het dan door een broeder te laten opmeten. CT-scan, bloedonderzoek, neurologisch onderzoek en ja hoor: ondanks mijn hints over naar huis gaan werd dat blijven. Om 04.00 uur ging ik naar de afdeling en Ellen naar huis. Zij moest immers weer om 09.00 uur op het koor zijn . **Diagnose:** herseninfarct. De grootte ervan zou nog moeten blijken.

"Gaat u nu vooral eerst rustig rusten!" Ja hoor, **elk half uur** komen ze metingen en controles doen. Denk je eindelijk in slaap te vallen staan ze er weer. Dat ging zo op zaterdag door. Ik mocht niet eens zelf naar de WC, ik kreeg

medicijnen en voortdurende controles maar gaandeweg bleek de uitval links zich daar al te herstellen.

Vanaf zaterdagavond waren de controles gelukkig teruggebracht. Naar 1x per uur. Op zaterdag kwam een fysio testjes doen enz. en dat werd op zondagmorgen herhaald, evenals het bezoek van de neuroloog (met zijn gevolg). Op de vraag hoe het gaat kon ik hen overtuigen dat het antwoord "**prima**" was en mijn aanbod om thuis rustig aan te doen en te oefenen o.l.v. eigen fysio bracht hen zover, dat ik in de middag naar huis mocht. Ontslag krijgen . . . een bitter moment in vele levens, juist ook nu weer . . . behalve in het ziekenhuis.

Daar zit je dan

Thuis, in je eigen stoel waar je dacht dat het 't beste zou zijn. Maar het blijft een stap van het veilige ziekenhuis met je eigen 2 vierkante meter naar je eigen huis. Maar voor mij was dat goed te doen met name door de huisverpleging. Dat wil zeggen . . . de zusters accepteerden meer van mij dan mijn huiszuster. Was het in het ziekenhuis dan toch beter? Weet je nog van de vorige keer? De Nightingale thuis was streng . . . maar verstandig. Ik was weer in goede, vertrouwde en liefdevolle handen en wisselde bed met stoel en had toen een hele goede nacht: urenlang geen enkele controle en dus slaap inhalen.

Daar zit je dan

Na het weekend. Op dinsdag controlebezoek aan huisarts en bezoek aan fysio. En o ja, ook aan de oogarts. In dezelfde week werd een scheur in en het loslaten van mijn netvlies geconstateerd wat in enkele lasersessies moest worden verholpen. Dit mocht niet worden uitgesteld. De al eerder gemaakte afspraak bij de tandarts moest dus maar even worden afgezegd, alhoewel dat geheel passend zou zijn in deze APK: je gaat weer even helemaal door de molen, je moet even ergens van opknappen en klaar is het weer. Ik ga er dan maar van uit, dat het een 5-jaarijke APK is. Dus dames en heren medici: tot in seizoen 2025 - 2026.

Daar zit je dan

Ineens in een soort fort. Omringd door een zee van kaarten en bloemen met daarnaast appjes en e-mails. En ook het besef wat er eigenlijk is gebeurd. Dat komt dan pas echt binnen en vreet direct even alle energie op. Ineens ben ik heel moe en moet ook nog oefeningen doen wat mij gigantisch tegenstaat. Bellen, appen en mailen zit er nu niet in, hooguit een vlog om te vertellen dat het goed gaat. Maar ook dat lukt even niet. Maar ja, al die vragen die bij mensen lijken te leven . . . Dan toch maar 1 e-mail aan iedereen, gewoon om speculaties en niet duidelijke berichtgeving de kop in te drukken.

Maar **vooral ook** om te vertellen hoe stil en ontroert je kunt worden van zoveel aandacht en positiviteit! Bij Corda Cantate had een deel van het koor en ik elkaar alweer 8 weken gezien (en gehoord). Maar Corda Mezza Voce, HW Vokaal, Muzenkoor enz. hebben nog geen repetities gehad en we hebben elkaar dus al

sinds maart niet meer gezien. Maar is er dan iets aan de hand, HUP, massaal wordt er gereageerd. Dat is niet normaal, dat is **heel bijzonder!** Het zegt iets over wat samen is opgebouwd. Het geeft aan hoe de verhoudingen liggen en dat wij samen één zijn. Ben je misschien even of een tijdje uit het oog, dan zeker nog niet uit het hart en dat is - juist ook in deze tijd - iets bijzonders! Bij vele koren gebeurt het tegenovergestelde....

Hoe fijn zal het weer zijn als we allemaal weer mogen. Nu even niet. Ook Cantate is nu weer even op pauze gezet. Het waren twee heerlijke zangmaanden, maar veiligheid blijft nummer 1. Het ging daar uitstekend en dat willen we zo houden. Maar met die opgedane ervaring voel ik, dat het moment van zingen na oktober weer snel dichtbij kan komen. Met het juiste protocol en discipline.

Daar ga je dan

Nu dus nog even niet, dat wil zeggen wel naar de fysio, huisarts, oogarts en wellicht helaas ook weer de tandarts...Daar is nu even tijd voor. Revalideren, herstellen, opbouwen en mijn best doen om over niet al te lange tijd, als iedereen er ook weer bij is, te kunnen zeggen: **DAAR STA JE DAN (weer) . . .**

Dank voor jullie lieve meeleven en betrokkenheid,

Tot snel en blijf gezond!

Groet, Hans.

Stichting Corda Vocale, Postbus 628, 2270 AP Voorburg Tel. 06 24204920

(secr) | www.cordavocale.nl info@cordavocale.nl
